

[Marianne Jelved]

blive kaldt svag. Hun føler sig ikke svag, og hun synes, at det er uværdigt, at hun skal karakteriseres som svag.

Men både hun og jeg og alle andre ved også godt, at på et eller andet tidspunkt får denne meget søde, gamle dame brug for mere hjælp, og så skal den være der. Der skal være sikkerhed for, at vi bruger midlerne på en måde, så hun kan sidde, som hun gør i dag, og sætte penge ind på bankbøger til alle sine børn og børnebørn og oldebørn, fordi det er nu hendes glæde, men også være sikker på, at på det tidspunkt, hvor hun får brug for mere hjælp, end hun har i dag, får hun den også. Vi har brug for at prioritere anderledes og mere målrettet – i øvrigt er det jo det, vi forlanger af kommunerne – og derfor burde vi også kunne tage den diskussion op på en mere konstruktiv måde, end jeg synes det har kunnet lade sig gøre indtil nu. Der er urimeligheder i samfundet, som vi bør kunne diskutere uden at blokere på forhånd.

Jeg skal ikke komme ind på en hel række af de konkrete ønsker og forslag, Det Radikale Venstre har til finansloven, men blot nævne to områder. Østeuropastøtten har jo været en del af diskussionen i dag, og jeg vil godt understrege fra vores side, at det er udtryk for en helt anden form for sikkerhedspolitik, end vi hidtil har ført, når vi taler om støtte til Østeuropa. Derfor er det altså logisk og sammenhængende, når vi også peger på, at vi også er nødt til at se på muligheder for at omlægge vort forsvar og bruge flere midler fra forsvaret til en ny form for sikkerhedspolitik, som drejer sig om, hvordan vi samarbejder på tværs af grænserne, hvordan vi støtter de nye demokratier, hvordan vi kan være med til at løse deres enormt store miljømæssige og sociale problemer og opgaven med overhovedet at få et land til at fungere med et demokratisk system, som de jo ikke har haft mulighed for i mange årtier. Det er med de perspektiver, at vi går ind og vurderer, hvordan vi skal bruge Østeuropastøtten bedst muligt.

Indholdet i støtten har vi jo slet ikke haft mulighed for at diskutere i Folketinget nu – det ved jeg vi vender tilbage til – men fra radikal side vil vi gå efter et indhold, som bærer i den rigtige retning, altså medfører en bæredygtig udvikling og giver støtte til konkrete projekter. F.eks. er hele infrastruktur- og trans-

portpolitikken et område, som vi kunne tage op i den sammenhæng, også fordi vi jo på et tidspunkt – og formentlig hurtigere, end vi gør os nogen tanker om i dag – er nødt til at indgå i et samarbejde omkring en bred, fælleseuropæisk transportpolitik.

Og i den sammenhæng har jeg et spørgsmål til regeringen. Det Radikale Venstre har den opfattelse, at regeringen har en transporthandlingsplan, og jeg har da heller ikke hørt, at regeringen har frasagt sig en sådan. Efter vores opfattelse burde der have været en post på finansloven for 1992 på 100 mio. kr. til starten på gennemførelsen af transporthandlingsplanen. Vi har ikke kunnet finde det, vi har ellers bladet meget omhyggeligt og længe, men har ikke kunnet finde denne post, så hvis finansministeren kan nævne sidetal og konto osv., ville vi være glade. Derfor bliver jeg nødt til at spørge regeringen, om det er regeringens politik at følge de planer op, som regeringen selv går rundt og siger at den har. Nu har jeg bare nævnt en af dem.

Det er ikke ukendt, at Det Radikale Venstre gerne vil bidrage konstruktivt til forhandlingerne om finansloven. Vi vil gerne holde fast i de økonomiske linjer, der har været lagt, og vi vil gerne medvirke til at hæve det økonomiske aktivitetsniveau. Jeg vil ikke stå og gentage det, hr. Jes Lunde sagde på SF's vegne om miljøpolitikken; jeg er meget enig i meget af det, der blev sagt, og det hører også med, når vi taler om en bæredygtig udvikling i alle sektorer.

Den økonomiske politik har ført noget positivt med sig, men har ikke løst problemerne fuldt ud, og her tænker jeg på arbejdsløsheden. Men linjerne i denne politik har været fastholdt under stort besvær, bl.a. af CD, Kristeligt Folkeparti og Det Radikale Venstre på forskellige positioner i løbet af 1980'erne. Jeg hørte, at fru Mimi Jakobsen også talte om disse linjer og sagde, at CD ville stå ved den politik, der har været ført på det økonomiske område igennem årene, og at måltallet var udmærket, jeg kan ikke huske det helt nøjagtigt, men jeg opfattede det som et udmærket pædagogisk-psykologisk arbejdsredskab, og at man gerne ville bestræbe sig fra CD's side på at komme så tæt på det måltal som overhovedet muligt.